

velse og den Udførelse, som den ved den paagjældende Instrux har faaet sidste Sommer, der faktisk har ført til, at fremmede Fiskere uhindret have fisket i vore Farvande, maatte gaa ud fra, at der hos Ministeriet var opstaaet Tvivl om den hidtil gjældende Lovgivnings Bestemmelser og den Fortolkning, der er givne om dette Forhold. Den høitærede Ministers Svar var paa dette Punkt, som jeg gjentagne Gange har fremhævet, tilfredsstillende, og det Besynderlige bestaar da kun i, at der desuagtet af den høitærede Minister har været frekvet om den bestaaende Retstilstand, uden at han har desavoueret Udtrykket om, at de svenske Fiskere have Ret til at fiske overalt, hvor de danske Fiskere have Lov til at fiske. Den høitærede Minister har altsaa erkjendt, at hans Skrivelse forsaavidt maa være desavoueret; den høitærede Minister har i sit Svar til mig desavoueret sin egen Skrivelse, som selv med den bedste Vilje, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) dog aabenbart har, ikke kan forstaaes anderledes, end som af mig nævnt. Det er denne Skrivelse og de faktiske Forhold, hvorpaa Skrivelsen støtter sig, der have givet Anledning til Forespørgselen, og da denne Skrivelse nu theoretisk er hævet af den høitærede Minister, kan jeg forsaavidt i den Henseende være tilfreds. Men jeg gjentager, hvad jeg sagde i min anden Udtalelse, at saameget stærkere retter sig min Antænkning imod Administrationen, fordi den, uagtet de danske Fiskere have Eneret, dog har tilladt de fremmede at overtræde den bestaaende Lovgivning og overtræde den i det Omfang, hvori det faktisk er sket, ikke alene ved Fiskeri paa dansk Øterritorium udenfor de aabne Kyster, men ogsaa i vore Indsøer. Naar Nogen vil finde, at den ommeldte Skrivelse af 15de September ikke giver Anledning til at forstaa dette saaledes, selv om man maa indrømme, at den er affattet i usorgfagte Udtryk, maa jeg vedblivende hævde, at den ikke kan forstaaes anderledes, ikke af Nogen som helst, hvor gjerne man end vil. Naar Politimesteren siger, at der er indkommet Klager fra naavignone Mand om, at der fiskes i vore snevrere Indsøer af svenske Fiskere, og der hævdes, at det Forbud, der er nedlagt derimod, maa hæves, fordi Kaptein Vardenfleth har lovet, at de svenske Fiskere maa fiske overalt, hvor det er danske Fiskere tilladt at fiske, og naar Politimesteren derpaa faar, ikke det Svar, at saadan Fiskeri paa ingen Maade kan være tilladt, hvilket den høitærede Minister har sagt idag, og heller ikke det Svar, at det ikke kan være rigtig gjen-givet, at de svenske Fiskere have Ret til at fiske overalt, hvor de danske have Ret til det, men tværtimod det Svar, at det er en mangeaarig Praxis, at den ene Stats Fiskere have Lov til at fiske, hvor den anden Stats Fiskere fiske, naar de ikke gjøre noget Overgreb, altsaa i Birteligheden efter hele sin Ordlyd et Svar, der ikke indeholder nogen Indsigelse imod Skrivelsens første Del,

Overbindholdet af den høitærede Ministers Skrivelse, men tværtimod en almindelig Betræffelse af, hvad der saaledes er sket, da er dette altsaa nu theoretisk desavoueret. Den høitærede Minister siger altsaa, at for Fremtiden vil han ikke tillade, at nogen Fremmed fisker i vore Indsøer, heller ikke Eensfære. Forsaavidt vil jeg altsaa under den høitærede Minister for Fremtiden kunne være betrygget, jeg antager, at han vil værge sig imod saadanne Misforstaaelser, hvoraf der kan flyde faktiske Overgreb. Men der staar endnu tilbage, hvad den høitærede Minister ikke vil værge os eller rettere sagt de danske Fiskere imod, og det er den Konkurrence, der ofte kan være aldeles ødelæggende for vore Fiskere, og mange Steder ogsaa er det, og som bevirkes af de svenske Fiskeres Fiskeri paa det danske Øterritoriums aabne Kyster. Denne fastholder den høitærede Minister overhovedet, idet han siger, efter min Mening med Urette, at det er en mangeaarig Praxis. Jeg har ikke set Noget som helst om, at der har været nogen Praxis i den Retning undtagen dels i Dresund, dels ved Møen og enkelte Steder af Bornholms Kyst, men jeg veed ikke Noget om, at det skulde være en mangeaarig Praxis ved Grenaa, at fremmede Fiskere skulde ligge lige op til Løngen der og fiske. Jeg har ikke læst et Ord om, at der skulde være almindeligt i Storebælt, og tilvisse har det ikke været almindeligt, at de have ligget i Farvanden Syd for Sjælland, som det har været omtalt, thi det har ikke været tilladt. At det har været mange Aars Praxis, er urigtigt, og at det skulde være den bestaaende Retstilstand, er der ikke Tale om. Jeg siger derfor, at jeg ikke tror, det gaar an, at den høitærede Minister erklærer for os, at han ikke erkjender, at fremmede Fiskere have Lov til her at fiske sammen med danske Fiskere, men dog lader dette efter min Mening ulovlige Forhold bestaa. Naar den høitærede Minister paastyrer den Grund, at Svenskerne give os Tilladelse til at fiske oppe hos dem, tror jeg, at den Fornægtelse maa de skandinaviske Lande gjerne beholde for sig selv. Det kan ikke være et Æquivalent for danske Fiskere, at de maa fiske oppe ved de svenske Kyster. Muligvis kan det tilbets være det i Sundet, men ellers ikke paa Grund af de stedlige Forhold. Og naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds træder sig med Amtmandenes Indberetning angaaende denne Sag for 30 Aar siden, i 1851, da hører der ikke megen sund Sands til at se, at en saadan Sammenligning halter i alle Tilfælde og især, naar henses til de ved Kommunikationsmidlernes Udvikling og dertil hørende større Af-sætning fra da til nu saa høist forandrede Forhold. Naar altsaa den høitærede Minister, hvad der glæder mig, ved at desavouere sin egen sidste Skrivelse og den nye Fortolkning af Retstilstanden har gjort mig det muligt at kunne holde mig til den sidste Del af Forespørgselen og altsaa at kunne